

عنوان مقاله:

بررسی ویژگی های شعری شاملو و نزار قبانی با تکیه بر نظریه زبانشناسی قطب های استعاری و مجازی یاکوبسن

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 12، شماره 23 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

سمیه آقابابائی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

زهره قربانی مادوانی - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

آنچه در این مقاله مورد بررسی قرار می گیرد نحوه انتخاب و ترکیب بر روی «محور جانشینی» و «محور هم نشینی» در شعر دو شاعر معاصر فارسی «شاملو» و شاعر عرب «نزار قبانی» است تا از منظر زبان شناسی، شیوه ی زیبایی آفرینی این دو شاعر بررسی و مقایسه شود. در راستای این هدف به تبیین بررسی ادبیات از دیدگاه زبان شناسی پرداخته و دفتر «آیدا در آینه» از شعر شاملو و «بلقیس» از شعر نزار قبانی را بررسی کرده ایم. نتایج به دست آمده حاکی از آن است که شاملو شعر خود را به گونه ای نوشته کرده است که درک هر بیت در گرو اندیشیدن خواننده و دستیابی وی به انتخاب های شاعر از روی محور جانشینی است درحالی که مخاطب در اشعار قبانی غالباً با ترکیب های شاعر بر روی محور همنشینی روبه رو است و همین عامل سبب درک آسان اشعار و مفاهیم آن شده است. در نهایت گرایش شاملو به سمت فرایند انتخاب بر روی محور جانشینی، سبب ایجاد فضای خاصی چون ایجاد معانی ضمنی در ابیات، پیچیدگی، ابهام، دوری مدلول و مصداق از یکدیگر و گرایش قبانی به سمت فرایند ترکیب سبب توضیح ابیات، نزدیکی مدلول و مصداق و درک آسان ابیات شده است.

کلمات کلیدی:

قطب استعاری، قطب مجازی، نقش های زبان، رومن یاکوبسن، شاملو، نزار قبانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1369160>

